

Werk

Titel: Maximu tu Marguniu Episcopu Kuth^{er}on Hymnoi Anakreonteioi

Autor: Margunius, Maximus

Verlag: Praetorius

Ort: Augustae

Jahr: 1601

Kollektion: DigiWunschbuch; Varia

Werk Id: PPN660732017

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN660732017> | LOG_0008

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=660732017>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

Ἦ Μ Ν Ο Σ α.

Εὐχαριστήριον καὶ ἐκείνηριον

πρὸς θεόν.

Λημὼν μετλήμον' ἔσχε
πάλαμ φυτῶν ἀρίστων,
ἡμεῖς θεὸς μεγίστη
ὑπ' ἀφράστῳ προνοίῃ
ἔρωτί τ' ἰσομοίρῳ
Φῶς τῆς ἐγὼ κατεῖδον,
πλασθεὶς χοὸς γενεῶν,
καὶ πνεῦμα πρὸς λαβῶν τε,
γαίης μέσον πόλιν τε
ζῶον καθεὺς ὡς οἱ μοι,
λάμπριν θεὸς μεγάλῃ
τῆς εἰκόνι μετέξῃ.
ὅφρις δὲ ὁ παγκράτης
φθόνῳ σφοδρῶ ὑφέρπων,
ὀλεθρήσι βελαῖς,
ἀπασιείοις τε φήμαις,
δαινῶς ψιθυρίζας μοι,
ἔξηπάτησεν οἱ μοι,
καὶ τῆς ἐκείθεν ἔξω
ᾧσεν καλῆς τρυφῆς με,

HYM.

H Y M N V S I.

Qui est Gratiarum actio & suppli-
catio ad Deum.

Hortus me habebat olim
Plantis scatens & herbis
Pulcerrimis, Dei cum
Per prouidentiam almam
Et nemini explicandam,
Paremque nostri amorem,
Vitale lumen hausi,
Limo creatus, atque
Anima in super beatus,
Terram inter atque cælum
Animal, Deique magni
Imaginis refulgens
Communicatione.

Malignus ille verò
Serpens dolis subintrans,
Tantum bonum inuidensque,
Suggestione praua
Et nox ijs susurris
Calumniando mentem
Decepit (heu) meam, & me
Beatitate prisca
Priuauit expulit que:

ἐξ ὀρχάτων τε πατρὸς,
ὧν θῆκε, Φεῦ, γεωργόν,
πάμπαν με ὅς τ' ἀκίζων.
οἰκλῆρον δ' ἔην θέαλρον
νόων σε πῆλ' χορείη.
ἐπεὶ ἦ τραῦμα τῶμόν
ἱατρὸν ἔχ' ὑπέστη,
πλάσσης ὁ πανλεχνήμων
σπλάγχνοις ἰδλὼν με θερμῶς,
ξένως κατῆλθε πρὸς με,
ἀνδρὸς πόμορφον ἀγνώως
λαβὼν ἀπειρολέκτρε
γέννησιν ἐκ Μαρίας.
ἔτω δέ γ' ἐκσαῶζει
ἀφαρπάζας πονηρᾶς
δρακοντίης χερὸς με,
ἀφαρπάζας μόρα τέ,
εἴμαρτο ὅς ῥ' ἔμοιγε,
περὶ δ' αἶματ' ὦ θεοῖα
ἄβελ' ἀπεκπεσόντι,
δι' ἔ' ἐὸν παρέσχε
πικρῶ δέμας μέρω γα.

Deig.

Deiq; patris hortis,
Quibus ipse me excolendis
Præfecerat, me abegit.
Spectaculum eram misellum
Ego mentibus beatis.
Cum vulnere huic atroci
Medela nulla adesset :
Rerum omnium creator
Miseratione ductus
Ad me noua arte venit,
Regni poli relicto,
Hominumq; more nasci
Dignatus est puellâ
Tactus rudi virilis.
Ita asserit Draconis
Raptum me ab ore vasti:
Ereptum ab ore Mortis
Mibi debita & ferenda,
Mandata qui suprema
Temerarius reliqui.
Hac gratia ille sese
Leto dedit vorandum,
Leto truci atq; acerbo.

σωέθλασε ἢ τέττ
κάρηνον ὑδράτεσιν
ρείθρων Ἰορδανείων·
ἀμαρτάνων ἐμῶν ἡ
ἀρχημοσύνην ἐνθα
ἐμβαπτίizas σκοτώδη·
ἀναιδὲς ὃς δι' ἑσαυτοῦ
ἔραϊον ἐνσαλεύων,
ἐμὸν νόον ταρατίζει,
κινήμασι κραδαίνων
ἐς βόθρον ἐκφέρουσι.
πειρῶν θ' ὑποσκελίζει
τριβας ἐμῆς πορείης.
οἱ σρηλατεῖ δι' ἀνάγνωσ
ἱστων βίην ἀτάκτων
παλιμβόλως φέρουσαν.
ὀργᾶν κινῶν ἐς αἶχλη
ἀτάσθαλα φρένας με,
πᾶσθε τε θυμόλεθρα.
πίπτειν ἐρείπιόν τε
ἱππηλάτην βιάζων,
ὃς ἡνίας διοικεῖ.

Caput sed eius undis
Iordanij fluenti
Contrivit & refregit.
Hic ille scditatem,
Hic crimen omne lauit,
Purâque tersit undâ.
At hostis impudenter
Stimulo suo molestus
Mibi irruit, laceffens
Mentem meam atque turbans,
Ut precipitem endo fossam
Protrudat atque perdat.
Subuertere ille tentat
Pedes mihi ambulanti.
Ille impudente equum vim
Feroce adurget æstro:
Ut inordinata pergat,
Percellit ille mentem,
In probra ut ipsa vergat,
Seseque perdat illis.
Huc vi ille tendit omni,
Ut, frema qui gubernat
Auriga, humum feratur.

πυρσὸν μέγαν δ' ἀνάπλε
ἐκ πυρφόρων βελέμενων,
ἅ μοι φλέγει κακόφρων,
ἐντόδιον σκαλέων
πῦρ μοι ὁ ἐμπέφυρται.
σὺ δὲ ἀλλ' ἐμοὶ πρίζοις
σὺ χεῖρα, λαοσῶτα,
πεσθόριζον ἐκτέμνεζαν
διόλκας πικρὰ βελίαρ.
σήσας πάλα σὺ ρεῖθρον
ἀναστραφέντάχιστα
παλιοςύτῳ πορείῃ,
ἔργον ξένον τελέσας.
ἐξήρανας θαλάσσης
πολύρροον σὺ χεῦμα,
πεζὸν διεκδιβάζων
λαὸν σὸν Ἰσραῆλον,
εἶπας δὲ, καὶ τὰ πάντα
λόγῳ πεῶ παρήχθη.
ἄρμα φλογὸς δὲ ἐπέσχεε
ταχυδρόμος γίγαντι.
Φαειφόρος μεγίστη.

Magnam

Magnam deinde flammam
Suis struit sagittis
Ignita tela vibrans
Malignus ille, & ignem
Mihi insitum excitando.
At tu, benigne Iesu,
Mihi, quaeso, porge dextram,
Qua stirpitus Beliae
Dolus omnis eruatur.
Quondam fluenta retrò
Conuersa stare iusti,
Nouosq; inire cursus,
Miraculosa patrans.
Siccans maris profundum,
Mirus sequester undae,
Populum tuum pedestrem
Transire praestitisti.
Verbum ipse protulisti:
Producta cuncta Verbo
Tuo extitere nutu.
Curram igneum Gigantis
Celerrimi stitisti,
Qui lucis auctor audit.

ἡμεῖς ἐπιμέτρεα
παύσων τριῶν καμίνε
φλόγ' ἐς δρόσον βαθεῖαν.
ἄσωτον ἡλέησας·
πόρνης ἔλυσας ἄμμα
κακενδέτων ἐρώτων,
θερμὸν δακρυρρόσης.
ῥῆσας καὶ αἱμορρόσης,
σὺ κραπέδου πρᾶσαίψαι
αἰεττοὺς φορυκτόν.
ἡγείρας ὅκ νεκρῶν τε
καὶ παῖδ' ἰαίρας,
πάλιν πνέοντα θῆκας.
λεπρὰς ὅκ καὶ θηράς,
τυφλοῖς τ' ἑδωκας ὄψιν.
καὶ πνεῦμα ἐξέωσας
κέρης σιδωνιαίας.
κλίνην ἐπῆρεν ἄλλ' ὅ,
λύσιν μελῶν ἀθροίσας.

Tu
Fla
Pue
In
Nu
Tu
Me
Inf
C
Clo
Cr
Tu
Ta
Tu
Vi
M
Vi
Te
Si
Po

*Tu septupli Camini
Flammam, tribus vorandis
Puerisque destinatam
In rorem abire largum
Nutu tuo imperasti.
Tu prodigi misertus:
Meretriciorum amorum
Infausta vincla scorto
Amara lacrumanti
Clementer exuisti:
Cruoris ipse fœdum
Tu fimbria stitisti
Tactu perenne flumen:
Tu filiam Iairi
Ab inferis retractam,
Vitalibus reductam
Auris, resuscitasti.
Mundasse te leprosos,
Visum dedisse cæcis
Accepimus: malignum
Te spiritum expulisse
Sidoniâ è puellâ.
Alius suum ipse stratum,
Membris prius solutus,
Portauit integer iam.*

καὶ συγκύφωσαν ὀρθοῖς,
καὶ δαίμονας διώκεις.
καὶ πενθερᾶς δι' ἐπέτης
αἰφῇ χερὸς σὺ πάύεις
θερμανσίην φλογώδη.
παλείω δι' ἔρεξας ἄλλα,
ἀριθμὸν ὅσα φεύγει.
τί θαῦμα, εἰ κ' ἐμοῖο
ψύξης φλογὸς πυρεῖα,
ἀεννάς κρατῆρ' ὅ
δρόσον τήν σαλάξας
ἐμοῖς ἐπ' ἀνδράκεσιν;
ἦν μοι φέροις σαιώλῃ
παῖσαν σύγ' ἐς βιωτήν,
ὅπως τήν ὑμνήσω.
ἄκραντα χρησότητα
πατρός τε καὶ πατρὸς σῆς.

Recit

Recit
Faci
Tibi
Tact
Flam
Mea
Et p
Num
Qui
Me
Flam
Eter
Infu
Refr
Qua
Hun
Vita
Inde
Tua
Patr
Bon

Recte ambulare curuam
Facis, & repellis, hostes
Tibi, Spiritus malignos.
Tactu manus febrilem
Flammam à socræ Petrina,
Medice optime, abstulisti.
Et plura adhuc patraſti his,
Numero illiganda nunquam.
Quid miri erit, ſi & ipſum
Me liberaris eſtu
Flammante, mique grati
Æterna pocla roris
Infuderis, rigando,
Refrigerando prunas,
Quæ me coquunt & vrunt.
Hunc tute, quaſo, præbe
Vitam per vniverſam.
Indeſinenter ut mi
Tua finienda nunquam,
Patris quæ Spiritus quæ,
Bonitas canatur hymno.

Toũ